

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **npor. Mgr. Bc. P. P.**, zast. JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Bubeníčkova 42, Brno proti žalovanému: **Policejní prezident Policie České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2015,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policejního prezidenta Policie České republiky ve věcech služebního poměru ze dne 4. 6. 2015, č. j. PPR-8387-38/ČJ-2012-000131 se ve výrocích č. I/1 a II **z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** žalovanému zpět k dalšímu řízení.
- II. Žaloba proti výroku č. I/2 rozhodnutí Policejního prezidenta Policie České republiky ve věcech služebního poměru ze dne 4. 6. 2015, č. j. PPR-8387-38/ČJ-2012-000131, **s e o d m í á .**

- III. Ve zbytku se žaloba proti výroku č. I/3 rozhodnutí Policejního prezidenta Policie České republiky ve věcech služebního poměru ze dne 4. 6. 2015, č. j. PPR-8387-38/ČJ-2012-000131, **z a m í t á .**
- IV. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 5 614 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám zástupce žalobce JUDr. Radka Ondruše, advokáte se sídlem Bubeníčкова 42, Brno.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Žalobce se domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ve věcech služebního poměru č. j. KRPB-39794-28/ČJ-2012. Podle § 181 odst. 1 ve spojení s § 2 odst. 1 a § 77 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“) nebyl žalobci přiznán nárok na náhradu nákladů řízení uplatněný dne 8. 2. 2012 ve výši 42 326 Kč, uplatněný dne 11. 6. 2012 ve výši 10 532 Kč a uplatněný dne 15. 8. 2012 ve výši 95 521 Kč. Žalovaný toto rozhodnutí změnil tak, že se nárok uplatněný dne 8. 2. 2012 ve výši 42 326 Kč na náhradu nákladů řízení **přiznává ve výši 28 591 Kč**, nárok uplatněný dne 11. 6. 2012 ve výši 10 532 **se nepřiznává** a nárok uplatněný dne 15. 8. 2012 ve výši 95 521 Kč **se nepřiznává**. Současně byla žalobci přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení ve výši 1 277 Kč.

II.

Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě nejprve rekapituluje průběh celého správního řízení o kázeňském přestupku. Řízení bylo definitivně skončeno rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 7. 9. 2012, číslo 5-OKZ/2012. o zamítnutí odvolání do rozhodnutí vedoucího Územního odboru Znojmo, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 8. 2012, číslo K-JMK-1252/2012. Správní řízení bylo přitom zahájeno 9. 9. 2011. Žalobce nároky na náhrady nákladů řízení uplatnil ve třech etapách, a to dne 8. 2. 2012, 8. 6. 2012 a 15. 8. 2012, tj. před ukončením řízení v dané věci, jak to stanoví § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru. Dle názoru žalobce bezpečnostní sbor odpovídá nejenom za náklady odvolacího řízení, ale i náklady, které vznikly účastníkovi v prvostupňovém řízení. Správní orgán I. stupně totiž nedbal námitek advokáta a rozhodl natolik vadně, že odvolací orgán musel jeho rozhodnutí zrušit. Názor žalovaného na oddělenost jednotlivých fází řízení je pak nesprávný. Z tohoto důvodu je rozhodnutí postaveno na nesprávném právním závěru, podle kterého probíhalo několik samostatných řízení a neprobíhalo jedno řízení o několika stupních.

Žalobce dále namítal, že žalovaný mu nesprávně přiznal nárok jenom na část nákladů řízení, který uplatnil 8. 2. 2012, neboť dle jeho názoru byl úspěšný jen částečně. Je třeba vycházet z toho, že se jednalo pouze o jedno řízení, které mělo několik fází. Na konci řízení bylo řízení o kázeňském přestupku zastaveno, přičemž žalobce nebyl uznán vinným z žádného kázeňského přestupku. Na konci řízení tak byl žalobce zcela úspěšný. Žalobce zde odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že řízení před správním orgánem I. stupně a řízení odvolací tvoří jeden celek (např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2014, č. j. 5 Afs 16/2003-56). Žalobce tedy uplatnil nárok na náhradu nákladů řízení za první fázi řízení, v celkovém řízení byl úspěšný, a proto není na místě náhradu nákladů řízení nijak krátit.

Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí ve vztahu k závěru, že v části vztahující se k přezkumnému řízení, ve kterém ministr vnitra plně vyhověl žalobci, byla žádost o náhradu nákladů řízení postoupena ministrovi vnitra v souladu se závěrem Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud však ve svém rozsudku pod bodem 30 toliko konstatoval: „*Dle názoru Nejvyššího správního soudu bylo správným postupem, že uplatnění nároku bylo postoupeno k rozhodnutí ministrovi vnitra.*“ Nejvyšší správní soud tedy nehodnotí, zda tento postup je či není v souladu se zákonem a je na žalovaném, aby se s touto částí uplatněného nároku přezkoumatelným způsobem vypořádal.

Žalovaný rozhodnutí o výroku I/2 odůvodnil tak, že *žalobce nebyl v odvolacím řízení úspěšný, jeho odvolání bylo rozhodnutím služebního funkcionáře ze dne 7. 9. 2012, č.j. 5-OKZ/2012 zamítnuto a proto nárok na náhradu nákladů řízení uplatněný dne 15. 8. 2012 nelze v souladu se zákonem o služebním poměru, ale i s právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeném v rozsudku č.j. 6 As 62/2014-69 ze dne 4. 2. 2015 pro neúspěšnost přiznat.* Dle žalobce se Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku nevyjádřil tak, že konkrétně nárok na náhradu nákladů řízení uplatněný dne 15. 8. 2012 nelze přiznat (viz bod 33 rozsudku). Žalobce znovu zdůraznil, že v řízení byl zcela úspěšný, neboť řízení bylo zastaveno pro zánik odpovědnosti za přestupek. Žalovaný mu proto měl přiznat nárok na náhradu nákladů řízení v uplatněné výši.

Žalobce rovněž brojil proti závěru žalovaného, týkající se navýšení smluvní odměny jeho právního zástupce. Žalobce uvedl, že celé řízení trvalo jedenáct měsíců a v jeho průběhu bylo dokonce rozhodnuto o nicotnosti. Sám služební funkcionář se odvolal na skutečnost, že se jedná o složitou věc a využil delší lhůty k rozhodnutí. I sám žalovaný přiznává, že projednávání bylo rozsáhlé. Žalobce upozornil i na zřízení odborného poradního orgánu, což by u jednoduchých věcí nebylo třeba. Z rozsahu úkonů žalobce (např. odvolání ze dne 25. října 2011 mělo 23 stran) je přitom zřejmé, že se jednalo o časově náročné úkony. Úkony právního zástupce žalobce byly mimořádně obtížné, o čemž svědčí především jejich rozsah a celková délka řízení o kázeňském přestupku. Řízení o přestupku je z pohledu vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) považováno za jednoduché a cena jednoho úkonu je stanovena na 1 000 Kč. Žalovaný však obtížnost úkonů nehodnotil konkrétně a spokojil se toliko s obecným konstatováním. Jeho rozhodnutí je proto nedostatečně odůvodněné a nepřezkoumatelné.

Žalobce dále namítal, že žalovaný se nesprávně vyjádřil i k jeho úspěšnosti v prvním odvolacím řízení. Dle žalovaného byl úspěšný toliko ze 2/3, neboť služební funkcionář jej v odvolacím řízení uznal vinným ze spáchání toliko jednoho skutku. Dle žalobce však bylo zrušeno rozhodnutí o 5 skutcích a jen z jednoho byl uznán vinným kázeňským přestupkem. I nadřízený správní orgán uváděl, že řízení bylo vedeno pro 6 skutků. Rozhodnutí žalovaného je proto postaveno na nesprávném věcném zjištění, je nesprávně odůvodněné a nepřezkoumatelné.

Závěrem odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu I. ÚS 50/03. S odkazem na toto rozhodnutí pak uvedl, že žalovaný upírá účastníkovi nárok na náhradu nákladů řízení vyvolaného správním úřadem ze zjevně šikanózních důvodů. Tým více, než deseti lidí, se po dobu několika měsíců snažil žalobce usvědčit z jakéhokoliv porušení služebních předpisů. Nakonec jej však postihl za to, že po ukončení výkonu služby mimo pracoviště se nedostavil do budovy vyznačit si ukončení v evidenci, a to za situace, kdy měl od svého služebního funkcionáře výjimku z daného pravidla. Dle žalobce jednou z příčin takového postupu je snaha ochránit Policii ČR před úhradou nákladů zaviněných nesprávným úředním postupem oprávněných osob a i možná snaha ochránit příslušné služební funkcionáře před regresivním uplatňováním náhrad škod.

III.

Obsah vyjádření žalovaného

K žalobní námitce, týkající se samostatnosti řízení, žalovaný toliko odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 62/2014 ze dne 4. 2. 2015. Dle rozsudku má účastník řízení nárok na náhradu nákladů řízení jenom v konkrétních řízeních vyjmenovaných zákonodárcem, tj. v řízení o odvolání, rozkladu, obnoveném řízení či přezkumném řízení, pokud je v nich alespoň částečně úspěšný.

K částečnému úspěchu ve věci žalovaný uvedl, že žalobci přiznal nárok na náhradu části nákladů řízení, který byl uplatněn dne 8. 2. 2012. Tento nárok se vztahuje k první fázi řízení o kázeňském přestupku, tedy k odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věcech služebních ze dne 7. října 2011, č. K-JMK-3994/2011. Žalobce byl v tomto řízení pouze částečně úspěšný, neboť rozhodnutím služebního funkcionáře ve věcech kázeňských ze dne 25. ledna 2012, č. OKZ-1/2012 byly ze tří původních skutků dva zastaveny a z jednoho byl uznán vinným. Není pravdou, že jednotlivé skutečnosti uvedené odrážkami v bodě 1 výroku rozhodnutí K-JMK- 3994/2011 představují samostatné skutky, o kterých bylo vedeno prvoinstanční správní řízení. Jedná se o příkladný výčet konkrétních porušení, vztahujících se ke skutku číslo jedna, jimž byla naplněna skutková podstata kázeňského přestupku spočívajícího v neplnění povinnosti z výkonu funkce vedoucího obvodního oddělení Policie ČR Znojmo, zařazeného na služební funkci komisař, vycházející z katalogu činností, komplexně koordinovat a řídit činnost policie v souladu s čl. 13 odst. 1 ZP PP č. 110/2008, o plnění úkolů služby pořádkové policie a služby železniční policie.

Žalovaný se rovněž ohradil proti tvrzení žalobce, že celé řízení bylo od počátku nedůvodné. Řízení bylo totiž zastaveno poté, co ministr vnitra z důvodu nepřezkoumatelnosti

zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a odvolacího orgánu, neboť uplynuly subjektivní i objektivní lhůty k uložení kázeňského trestu za kázeňský přestupek žalobce.

K navýšení mimosmluvní odměny žalovaný uvedl, že za odvolání ze dne 25. 10. 2011 přiznal žalobci požadovanou trojnásobnou sazbu. Žalovaný nepřiznal pouze zvýšenou mimosmluvní odměnu za projednání kázeňského přestupku v délce cca 3,5 hod, když jej s odkazem na ustálenou judikaturu nepovažoval za časově náročný.

Postoupení nároku na náhradu nákladů řízení k rozhodnutí ministrovi vnitra pak plyne z odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

Nárok na náhradu nákladů řízení uplatněný dne 15. 8. 2012 pak dle názoru Nejvyššího správního soudu nebyl uplatněn opožděně, avšak jej nebylo možno přiznat, neboť žalobce nebyl v řízení o odvolání úspěšný.

IV.

Další vyjádření k žalobě ze dne 4. 8. 2017

Žalovaný uvedl, že žalobce uplatnil úkonem ze dne 7. 2. 2012 nárok na náhradu nákladů řízení za celkem 21 úkonů, přičemž za odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně uplatnil trojnásobné zvýšení a za účast při projednání kázeňského přestupku dne 21. 9. 2011 dvojnásobné zvýšení. Požadavek dvojnásobného a trojnásobného navýšení plyne též z tabulky obsažené v úkonu zmocněnce, kde je u úkonu uskutečněného dne 21. 9. 2011, nazvaného jako účast u projednání kázeňského přestupku (3,5 hod), uvedeno 2 x 2 úkony a u úkonu ze dne 20. 10. 2011, označeného jako odvolání do rozhodnutí o kázeňském přestupku, uvedeno 3 x 1 úkon. Z rozhodnutí žalovaného je pak zřejmé, že žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení za celkem 19 úkonů z původně požadovaných 21 úkonů. Nebyla mu přiznána účast u projednávání kázeňského přestupku dne 21. 9. 2011, kdy požadoval dvojnásobné navýšení smluvní odměny. Za tento mu tedy nebyla přiznána náhrada za 2 x 2 úkony, tj. čtyři úkony, nýbrž jako za dva úkony právní služby. Všechny ostatní úkony právní služby mu byly uznány. Z toho plyne, že žalobci bylo odvolání uznáno jako tři úkony právní služby, tj. jako úkon, u nějž byla mimosmluvní odměna zvýšena na trojnásobek dle jeho požadavku.

Žalovaný dále uvedl, že rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru č. MV- 114402-11/KM-2015 ze dne 22. 2. 2016 byla v přezkumném řízení zrušena část výroku žalobou napadeného rozhodnutí, týkající se nákladů řízení za předchozí přezkumné řízení provedené ministrem vnitra. Rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že o nákladech přezkumného řízení vedeného ministrem vnitra přísluší rozhodnout jemu a nikoliv jiným služebním funkcionářům.

V.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.r.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud rovněž k věci uvádí, že jednotlivé výroky rozhodnutí žalovaného jsou od sebe vzájemně oddělitelné a týkají se jednotlivých žalobcem uplatněných nároků na náhradu nákladů řízení ve věci posuzovaného kázeňského přestupku žalobce, přičemž jednotlivé nároky byly uplatněny dne 8. 2. 2012, 8. 6. 2012 a 15. 8. 2012 (výroky I/1-I/3 rozhodnutí žalovaného). Výrok II. rozhodnutí žalovaného se pak vztahuje k nákladům odvolacího řízení v rámci rozhodování o nákladech řízení. Jednotlivé výroky považoval za oddělitelné i ministr vnitra, který svým rozhodnutím ze dne 22. 6. 2016, č. j. MV-114402-11/KM-2015 zrušil rozhodnutí žalovaného toliko ve výroku I/2 a řízení v této části výroku přezkoumávaného rozhodnutí bylo zastaveno. Nezrušil tedy celé rozhodnutí.

Pro lepší přehlednost a s ohledem na strukturu svého výroku a žalobní námitky rozčlenil soud odůvodnění do jednotlivých bodů.

V.a) Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného

Soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobkyně nenamítala, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

Žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*

Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170, kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních

rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „*Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.*“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „*je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas*“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, www.nssoud.cz). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34 (dostupný na www.nssoud.cz), bylo vysloveno, že „*je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl*“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „*je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů*“. Za

nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Soud proto nemůže přisvědčit žalobci, že by rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné.

V.b) Náhrada nákladů řízení před správním orgánem I. stupně

Soud při posouzení námítky žalobce požadující i náhradu nákladů řízení před správním orgánem I. stupně vyšel především z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č. j. 6 As 62/2014-69, který se touto věcí již jednou zabýval. V něm je mj. uvedeno: „[17] Podle § 177 odst. 1 zákona o služebním poměru *„[n]áklady řízení, které vznikly bezpečnostnímu sboru, nese tento sbor. Náklady řízení, které vznikly účastníkovi, nese účastník.“*

[18] Podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru *„[j]estliže je účastník v řízení o odvolání, rozkladu, v obnoveném nebo přezkumném řízení úspěšný, má nárok na náhradu nákladů od bezpečnostního sboru. Jestliže má účastník v řízení úspěch jen částečný, má nárok na poměrnou náhradu nákladů. Nárok musí účastník uplatnit před ukončením řízení, a jestliže to není možné, do 3 dnů ode dne doručení rozhodnutí, jinak zaniká.“*

[19] Nejvyšší správní soud se předně věnoval otázce vztahu správního řádu a zákona o služebním poměru, neboť se jedná o základní otázku, z níž vyplývá, jaká právní úprava dopadá na řízení o kázeňském přestupku a na posuzování nároku na náhradu nákladů vzniklých v tomto řízení. K uvedenému zdejší soud konstatoval již ve svém rozsudku ze dne 27. 11. 2013, č. j. 3 Ads 133/2012 – 19, že *„[s]právní řízení je postup správního orgánu, jehož cílem je vydat správní akt schopný založit, změnit nebo zrušit práva a povinnosti osob, nebo je autoritativně stvrdit. Správní řízení je upraveno jednak obecným právním předpisem, kterým je zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a jednak zvláštními, složkovými právními předpisy, které obsahují zvláštní pravidla správního řízení a modifikují tak obecnou úpravu správního řízení. Mezi obecnou úpravou správního řízení (správním řádem) a mezi zvláštními, speciálními právními předpisy je vztah speciality, v jehož důsledku se obecný předpis (správní řád) použije vždy, pokud není ve*

zvláštním předpise stanoveno jinak (§ 1 odst. 2 správního řádu). Správní řád se tak použije mimo jiné také v případě, že zvláštní právní předpis na správní řád výslovně neodkazuje. V případě, že právní úprava zvláštního zákona vylučuje užití správního řádu, avšak zvláštní zákon současně neobsahuje úpravu odpovídající základním zásadám činnosti správních orgánů, uplatní se vždy základní zásady uvedené v § 2 až 8 správního řádu.

Zákon o služebním poměru je zvláštním zákonem upravujícím správní řízení ve věcech služebního poměru, v němž se podle § 170 zákona rozhoduje o právech nebo povinnostech účastníků. Služební funkcionář v tomto řízení vystupuje v pozici správního orgánu ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 správního řádu a § 2 odst. 1 zák. č. 361/2003 Sb., byť odpovědnost za výkon takového rozhodnutí nese podle § 1 odst. 3 citovaného zákona příslušný bezpečnostní sbor. Zákon o služebním poměru neobsahuje ustanovení, které by odkazovalo na použití správního řádu či obecných předpisů o správním řízení, neobsahuje však ani ustanovení vylučující jeho použití. Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 21. 9. 2011, č. j. 3 Ads 79/2011 – 62, www.nssoud.cz, na který krajský soud odkázal, použije se na základě ustanovení § 1 odst. 2 správní řád tam, kde zákon o služebním poměru nestanoví jiný postup.“

[20] Z výše uvedeného vyplývá, že na řízení o kázeňském přestupku a na posuzování vzniku nároku na náhradu nákladů řízení dopadá primárně speciální právní úprava v zákoně o služebním poměru, konkrétně v § 177 citovaného zákona. V odstavci 1 uvedeného ustanovení je upraveno obecné a jasně vyjádřené pravidlo, které je totožné s pravidlem § 79 odst. 3 správního řádu a které stanoví, že si každý hradí své vlastní náklady řízení sám. Pokud je tedy účastník řízení zastoupen právním zástupcem a vzniknou mu z tohoto zastoupení náklady, musí si je uhradit sám a nemá nárok na jejich náhradu od bezpečnostního sboru.

[21] Výjimku z výše uvedeného pravidla upravil zákonodárce v § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru. V něm stanovil, že pokud má účastník řízení úspěch v řízení o odvolání, o rozkladu, v obnoveném řízení či přezkumném řízení, má nárok na náhradu nákladů řízení od bezpečnostního sboru. Zákonodárce tak konkrétně vyjmenoval, v jakých druzích řízení má účastník nárok na náhradu nákladů řízení, oproti obecné zásadě, která stanoví, že si hradí své náklady sám, přičemž zároveň stanovil, kdy musí účastník nárok uplatnit (před ukončením uvedeného řízení nebo do 3 dnů ode dne doručení rozhodnutí vydaného v tomto řízení, jestliže to není možné před jeho ukončením), jinak mu nárok zanikne.

[25] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že účastník řízení má nárok na náhradu nákladů pouze a jenom v konkrétních řízeních vyjmenovaných zákonodárcem – v řízení o odvolání, v řízení o rozkladu, v obnoveném řízení či přezkumném řízení, pokud je v nich alespoň částečně úspěšný. Tento nárok musí účastník navíc uplatnit před ukončením konkrétního řízení, případně do 3 dnů ode dne doručení rozhodnutí v tomto konkrétním řízení, jestliže to není možné před jeho ukončením. Nejvyšší správní soud se tedy neztotožnil s výkladem stěžovatele, že je potřeba uplatnit náklady kdykoliv před konečným rozhodnutím v řízení o kázeňském přestupku, případně do 3 dnů ode dne doručení tohoto konečného rozhodnutí, jestliže to není možné před ukončením řízení o kázeňském přestupku.“

Ze shora citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu tedy plyne, že žalobce má nárok na náhradu nákladů toliko řízení o odvolání, pokud v něm byl alespoň částečně úspěšný. S ohledem na výše citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu tedy nelze žalobci přisvědčit v jeho argumentaci, že má nárok i na náhradu nákladů řízení před správním orgánem I. stupně.

***V.c) Nárok na náhradu nákladů řízení uplatněný dne 8. 2. 2011
(výrok I/1 rozhodnutí žalovaného)***

Žalovaný pod výrokem I/1 rozhodl o prvním uplatněném nároku na náhradu nákladů řízení ze dne 8. 2. 2012. Tento nárok se vztahuje k nákladům řízení ve věci prvního rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 7. 10. 2011, č. j. K-JMK-3994/2011, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňských přestupků. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ve věcech kázeňských ze dne 25. 1. 2012, číslo OKZ-1/2012 bylo toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně částečně změněno. Soud se však nemohl ztotožnit s argumentací žalovaného, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným toliko ze tří skutků, přičemž odvolací orgán rozhodnutí o dvou skutcích zastavil a v jednom ho uznal vinným. Správní orgán I. stupně svůj výrok rozčlenil tak, že pod bodem 1 jsou uvedeny 4 odrážky, přičemž následuje bod 2 a 3. Dle názoru soudu se však i u jednání uvedeného pod bodem 1 v jednotlivých odrážkách jedná i o skutky a nikoliv jednotlivé útoky, jak uváděl žalovaný. Tomu odpovídá i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který mj. na str. 8 a 9 samostatně posuzuje, zda žalobce spáchal i skutky uvedené pod odrážkami v bodě 1 svého rozhodnutí. Jednání kladené žalobci za vinu a uvedené v odrážkách bodu 1 nehodnotí jako jednotlivé útoky. Tomu, že skutečně jednání uvedené v odrážkách bylo považováno za samostatné skutky, nasvědčuje i rozhodnutí odvolacího orgánu. Z výroku rozhodnutí odvolacího orgánu totiž plyne, že bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně v části výroku napadeného rozhodnutí **a) o skutku, uvedeném pod bodem 1) první odrážka, neboť dle ust. § 188 písm. d) služebního zákona odpovědnost za kázeňský přestupek zanikla, b) o skutcích uvedených pod bodem 1, druhá, třetí a čtvrtá odrážka, neboť dle ust. § 188 písm. c) zákona spáchání skutků, o nich se řízení vedlo, nebylo odvolateli prokázáno, a c) o skutku, uvedeném pod bodem 2), neboť dle ust. § 188 písm. a) zákona o služebním poměru spáchání skutku, o němž se řízení vedlo, není kázeňským přestupkem.** Je zřejmé, že odvolací orgán považoval za jednotlivé skutky i skutečnosti uvedené v jednotlivých odrážkách bodu 1) rozhodnutí správního orgánu I. stupně a stavěl je na roveň skutku uvedenému pod bodem 2) a 3) rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Odvolací orgán je tedy posoudil jako jednotlivé skutky a uvedl, zda odpovědnost zanikla [písm. a) rozhodnutí] či nebyly prokázány (písm. b) rozhodnutí]. Dle názoru soudu se v případě skutečností uvedených pod jednotlivými odrážkami bodu 1 jedná o opakování kázeňského přestupku majícího základ v neplnění povinností z výkonu funkce vedoucího příslušníka vedoucího obvodního oddělení Policie ČR Znojmo. Odvolací orgán přitom posuzoval i to, zda by se nemohlo jednat o pokračování v kázeňském přestupku. Dospěl však k závěru, že nebyla prokázána blízká časová souvislost jednotlivých útoků, což je jeden ze znaků pokračujícího správního deliktu. Pojetí jednotlivých skutečností uvedených v bodě 1 pod odrážkou 1 až 4 jako samostatných skutků nasvědčuje i to, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 13. 8. 2012, č. K-JMK-1252/2012 jsou jednotlivé skutky, o nichž je řízení z důvodu zániku odpovědnosti za kázeňský přestupek

zastaveno, uvedeny pod body 1 až 6. Ani z tohoto rozhodnutí tedy neplyne, že by se jednalo o jednotlivé akty spojené do jednoho skutku, jak uváděl žalovaný ve svém vyjádření. Z tohoto důvodu proto nemůže obstát úspěšnost žalobce jen ze 2/3, jak uváděl žalovaný v napadeném rozhodnutí, když úspěšnost dovozoval z toho, že odvolací orgán řízení o dvou skutcích zastavil a z jednoho žalobce uznal vinným. Žaloba je v této části důvodná (část I/1 výroku rozhodnutí žalovaného).

V.d) Navýšení smluvní odměny

Soud se dále vyjádřil k námitce týkající se navýšení smluvní odměny. Žalobce především argumentoval tím, že mu nebyla navýšena odměna za odvolání ze dne 25. října 2011. Z obsahu rozhodnutí skutečně zcela jasně neplyne, zda žalobci byla odměna za tento úkon navýšena na trojnásobek. Z obsahu správního spisu z vyčíslení nákladů řízení ze dne 7. 2. 2012 soud zjistil, že žalobce za mimořádně obtížné úkony považoval právě shora zmíněné odvolání, kde požadoval zvýšení trojnásobné a dále i účast při projednání kázeňského přestupku, kde požadoval zvýšení dvojnásobné. Celkem požadoval odměnu za 21 úkonů. Z rozhodnutí žalovaného plyne, že mu byla přiznána odměna za 19 úkonů z 21 požadovaných. Žalovaný mu nepřiznal navýšení odměny u úkonu za účast na projednání kázeňského přestupku dne 21. září 2011. Žalobce požadoval 2 x 2 úkony. Žalovaný přiznal toliko za 2 úkony, tj. bez navýšení mimosmluvní odměny. Soud se ztotožnil s žalovaným, že v tomto případě žalobci zvýšení mimosmluvní odměny nenáleží, neboť za úkon časově náročný se ve smyslu § 12 odst. 1 advokátního tarifu považuje úkon, který bude vykonán mimo stanovenou dobu advokátní kanceláře, tedy zpravidla v pozdních večerních a nočních hodinách, stejně tak i o sobotách, nedělích a svátcích. V posuzovaném případě se však o takový úkon nejednalo a žalobce tím neargumentoval ani v žalobě. Žalovaný správně vyšel i z rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 1 To 2/2001 podle něhož: „*Za úkon "časově náročný" ve smyslu ustanovení § 12 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif) lze považovat takový úkon, který bude vykonáván mimo stanovenou pracovní dobu advokátní kanceláře, tedy zpravidla v pozdních večerních a nočních hodinách, jakož i o sobotách, nedělích a svátcích. Trvání samotného úkonu může mít při posuzování, zda jde o takový úkon, význam jen u těch úkonů, kde časové hledisko není pro výpočet odměny a náhrady již zohledněno, tedy u jiných úkonů než těch, které jsou uvedeny v ustanovení § 11 odst. 1 písm. c), e), f), g) advokátního tarifu.* Trvání celého trestního řízení není z hlediska posuzování uvedené otázky rozhodující.“ Je však zřejmé, že argumentace týkající se přiznání zvýšené mimosmluvní odměny za podané odvolání mohla být v odůvodnění rozhodnutí pregnantněji odůvodněna, avšak právě při porovnání s obsahem správního spisu (žádostí o úhradu nákladů řízení) lze dovodit, že žalobci skutečně byla přiznána zvýšená mimosmluvní odměna za podání odvolání.

V.e) Odmítnutí žaloby proti výroku I/2 rozhodnutí žalovaného

Soud k věci dále uvádí, že část I/2 napadeného rozhodnutí byla rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 22. 6. 2016, č. j. MV-114402-11/KM-2015 zrušena a řízení v této části výroku přezkoumávaného rozhodnutí bylo zastaveno. Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2010, č. j. 2 Afs 125/2009-124

(publikováno pod. č. 2207/2011 Sb. NSS) „Je-li původní rozhodnutí správního orgánu v přezkumném řízení podle [§ 97 odst. 3](#) správního řádu z roku 2004 změněno, nastává tím situace, kdy je vydáno nové meritorní rozhodnutí, proto z povahy věci odpadá možnost soudu původní rozhodnutí přezkoumat. Jedná se o neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, pro který je třeba žalobu odmítnout podle [§ 46 odst. 1 písm. a\)](#) s.ř.s. Žalobce však má možnost namítat v žalobě (v pořadí druhé) proti novému meritornímu rozhodnutí veškeré námitky proti správnímu řízení jako celku, a to včetně okolností, které se vztahují svým obsahem k předchozímu pravomocnému rozhodnutí.“ Obdobně lze odkázat i na rozhodnutí Nejvyššího správního ze dne 6. 3. 2012, č. j. 8 Ao 8/2011-129, podle něhož jestliže je po podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy toto opatření zrušeno ve zkráceném přezkumném řízení podle [§ 97 odst. 3](#) správního řádu z roku 2004, přestala být splněna jedna z nezbytných podmínek řízení spočívající v existenci přezkoumávaného opatření. Soud v takovém případě návrh odmítne. Z obou citovaných rozhodnutí lze dovodit, že je-li i část původního rozhodnutí správního orgánu, které je soudem přezkoumáváno, v přezkumném řízení podle § 97 odst. 3 správního řádu zrušeno, nastává tím situace, kdy je v této části vydáno nové meritorní rozhodnutí (původní rozhodnutí žalobou napadené již v této části neexistuje), a proto z povahy věci odpadá možnost soudu přezkoumat v této části původní rozhodnutí. Jedná se o neodstranitelný nedostatek podmínky řízení, pro který je třeba žalobu v této části odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. (výrok I/2 rozhodnutí žalovaného).

***V.f) Náhrada nákladů řízení uplatněných dne 15. 8. 2012
(výrok I/3 rozhodnutí žalovaného)***

Soud se dále zabýval výrokem I/3 rozhodnutí žalovaného. Žalovaný nepřiznal žalobci náklady řízení uplatněné dne 15. 8. 2012. Náklady řízení byly posuzovány ve vztahu k řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zastavení řízení o kárném přestupku (rozhodnutí ze dne 13. 8. 2012, číslo K-JMK-1252/2012). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím služebního funkcionáře zamítnuto (rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ve věcech kázeňských ze dne 7. 9. 2012, číslo 5-OKZ/2012). Ve shora citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu je v bodě 32 uvedeno: „[32] Nejvyšší správní soud konstatuje, že pokud bylo řízení zastaveno vedoucím územního odboru z důvodu zániku odpovědnosti stěžovatele za kázeňský přestupek, stěžovatel podal proti tomuto rozhodnutí odvolání a jeho odvolání bylo zamítnuto, nelze mít za to, že měl stěžovatel úspěch v odvolacím řízení, a tedy nárok na náhradu nákladů řízení na základě § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru.“ Jak tedy plyne z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, žalovaný zcela správně žalobci nepřiznal náklady tohoto odvolacího řízení. Žaloba v této části není důvodná.

***V.g) Náhrada nákladů řízení o odvolání ve věci rozhodování o náhradě nákladů řízení
(výrok II rozhodnutí žalovaného).***

Soud se dále zabýval výrokem č. II rozhodnutí žalovaného, podle něhož byla přiznána náhrada nákladů tohoto odvolacího řízení ve výši 1 326 Kč. Žalovaný rozhodnutí odůvodnil tak, že rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ve věcech služebního poměru č. j. KRPB-39794-27/ČJ-2012-O600 KR ze dne 20. 9. 2012 nebyl žalobci

přiznán nárok na náhradu nákladů řízení v celkové výši 148 379 (nárok uplatněný dne 8. 2. 2012 ve výši 42 326 Kč, dne 11. 6. 2012 ve výši 10 532 a dne 15. 8. 2012 ve výši 95 521 Kč). Žalovaný toto rozhodnutí změnil a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 28 591 Kč, tj. ve výši 1/5 z požadovaných 148 379 Kč. Soud však v rámci svého posouzení dospěl k závěru, že náklady přiznané ve výši 28 591 Kč nejsou stanoveny ve správné výši (viz odůvodnění k výroku I/1) a z tohoto důvodu ani náhrada nákladů odvolacího řízení nebyla stanovena správně, neboť poměr úspěchu žalobce bude celkově vyšší, než k jakému dospěl žalovaný. Soud proto nezbylo než i v této části rozhodnutí žalovaného zrušit.

VI.

Závěr a náklady řízení

S ohledem na výše uvedené soud rozhodnutí žalovaného ve vztahu k výrokům I/1 a II zrušil. Ve vztahu k výroku I/2 žalobu postupem dle § 46 odst. 1 písm. a) odmítnul. Ve vztahu k výroku I/3 pak žalobu zamítl.

Žalobce napadl rozhodnutí, které bylo rozčleněno do 4 samostatných výroků, a to I/1, I/2, I/3 a II. Žalobce byl úspěšný ve 2 z nich (I/1 a II), které soud svým rozsudkem zrušil, ve vztahu ke zbývajícím soud žalobu odmítnul (I/2) nebo zamítnul (I/3). Žalobce byl tedy úspěšný z 1/2 a v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s.mu tak vzniklo právo na náhradu poměrné části nákladů řízení ve výši 1/2. Celkové náklady činily zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále náklad na tyto důvodné úkony právní služby: příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby po 3 100 Kč za jeden úkon, což činí částku ve výši 6 200 Kč. K tomuto je nutné dále připočítat hotové výdaje ve výši 2 x 300 Kč, což činí dohromady částku ve výši 600 Kč. Tato částka se dále zvyšuje o DPH, neboť zástupce žalobce doložil, že je plátcem této daně. Celkové náklady tudíž dosáhly výše 11 228 Kč. Žalobci pak v souladu s výše uvedeným náleží částka ve výši 1/2 tj. 5 614 Kč a tuto částku je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobce, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. 8. 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu